

EVRENİN KİTABI

İLMA

SON SAVAS

EPİK FANTASTİK ROMAN

TUMAS
TE

A. S. DURMAZ

EVRENİN KİTABI

İLMA

SON SAVAŞ

A. S. Durmaz

Bilim Kurgu-Fantastik

TİMAŞ YAYINLARI | 4424

Roman Dizisi | 224

EDİTÖR

Rukiye Şahin

KAPAK TASARIMI

Erdi Demir

KAPAK İLLÜSTRASYONU

Ethem Onur Bilgiç

İÇ TASARIM

Tamer Türp

1. BASKI

Mayıs 2018, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2774-3

9 786050 827743

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

timasayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi

Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

PEL DİLİ

YAZILIŞI	OKUNUŞU
A	EN
Ø	ZU
△	VO
≠	UZ
ƒ	Rİ
└	SUN
ρ	YA
└	TU
λ	ZUA
ε	RİO
γ	NAİ
└	BAN
γ	DU
v	Fİ
c	MUR
†	SİN
φ	TUA
σ	Cİ
+	ZAI
⊕	MİO
W	FAR
N	CA
M	YU
⊙	ŞO
N	FOA
ı	BAU

PEL DİLİ

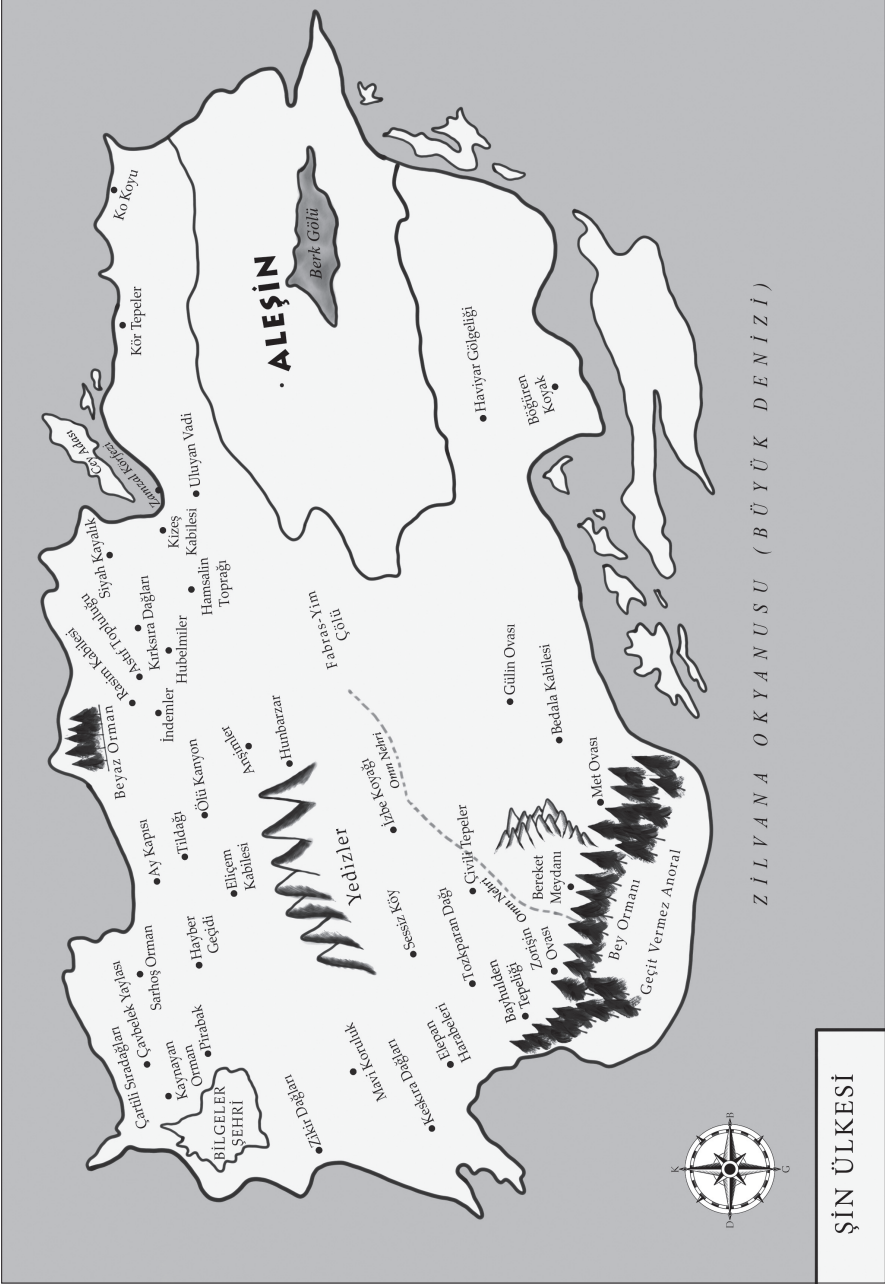
Pel dili, İlk Nişanlı Aduza'nın son zamanlarında evrenin kitabı İLMA'dan alınan değerli bilgilerin gizlenip saklanması için üretilen bir tür şifreleme diliydi. Bu değerli bilgilerin lanetli ve şerhilerin eline geçmemesi için o zamanlar kimsenin bilmediği böyle bir şifre dil icat edilmişti. İstenilmeyen kulakların dikkatinden kaçabilmenin ve bilgiyi korumanın tek yolu buydu.

O zamanlar *Bilgi*'den sorumlu olan Pel ırkı, Aduza'nın emriyle bu dili özenle oluşturdular. İlk başlarda yalnızca önemli bilgilerin aktarımında ve yazımında kullanılan bu şifre dil, zamanla, başta eğitim olmak üzere birçok önemli alanda da kullanılmaya başlanıp gerçek bir dile dönüştü. Özellikle Pel ırkı arasında hızlı bir şekilde yayıldı, çünkü söz konusu ırkın karmaşık ve ağır olan asıl diline göre, kullanımını nispeten kolay ve telaffuzu rahattı.

Pel dili hızla bilginin de dili olmuştu ve var olan bütün önemli eserler bu dile aktarılmıştı. Pel ırkınca benimsenen ve yaygın bir şekilde kullanılmaya başlanan bu dil, onların adıyla, yani "Pel dili" diye anılmaya başlandı ve tarihe de bu adla geçti. O tarihten bu yana ilimle uğraşanların hemen hepsi bu dile bir şekilde vakıf oldular. Ancak bu dil, Dördüncü Nişanlı Marlahinal zamanında, yeryüzü ve gökyüzünün sınırlarından çekilen son Pel ırkının temsilcileriyle birlikte giderek unutulmaya yüz

tuttu. Bu tarihten sonra az sayıda ilim erbabı arasında varlığını sürdüren bu dil, On Üçüncü Nişanlı Kateipa Gumma zamanında büyük bir darbe aldı: Asırlardan bu yana korunarak gelen önemli eserlerin saklandığı büyük gizli mabet, lanetli ve şerhiler tarafından kundaklanarak yakıldı. Pel diliyle yazılmış yüzlerce eser yanarak yok oldu. Bu dönemde neredeyse son demlerini yaşayan Pel dili, üç asır sonra gelen On Altıncı Nişanlı Zimmunkurlam Marizzu sayesinde yeniden canlandı ve bugüne kadar varlığını sürdürmeyi başardı.

ŞİN ÜLKESİ

ZİLVA NA OKYANUSU (BÜYÜK DENİZİ)

CARVAN
KITASI

Esbel kıtası böylesine büyük bir coşkuya hiç şahit olmamıştı. Bir haftadır yediden yetmişe herkes, gece gündüz demeden büyük zaferi kutlamak için sokaklardaydı.

Birleşik Ordu'nun bayrakları büyük bir gururla her yerde sallanıyor, şimdiden kahraman olan Kumandan Mirs Gulkave'nin adı dilden dile dolaşıyordu. Halk, lanetli ve şerlileri dâhiyane bir planla kısa sürede nasıl darmadağın edip bozguna uğrattığını hayranlıkla anlatıyordu. Bu büyük zafer ve onun mimarı olan Kumandan Mirs Gulkave şimdiden efsane olmaya başlamıştı. Kıtada tam bir bayram havası yaşanıyor.

Kral Fabit de bu tarihi büyük zaferin şerefine görülmemiş büyüklükte ve görkemde bir şölen hazırlamış ve kıtadaki bütün ülkeleri, Omelinleri, Tinpa Cinler Topluluğu'nu ve kıtanın ileri gelen saygın kişiliklerini davet etmişti. Elçisini göndermekle yetinen İkka kralı Kumbak dışında bütün krallar, kraliçeler ve topluluklar bu davete icabet etmişlerdi.

Kral Fabit'in yazlık sarayına giden yollar kıtadaki tüm ülkelerin bayraklarıyla ve çiçeklerle donatılmış, her taraf renkli mahfazalardan yayılan rengârenk ışıklarla ışıltılı olmuştu. Saray da baştanbaşa güzel kokulu sularla yıkanarak birbirinden değerli kumaş ve eşyalarla bir gelin gibi süslenmişti. Sarayın ön ve arka

kısımındaki ağaç ve çalılar renkli simlerle göz alıcı bir güzelliğe büründürülmüştü.

Davetlilerin en fazla ilgisini çeken alansa üstünde yüzlerce renkli mahfazanın yüzdüğü ışıltılı göletti. Ama dikkatleri çeken göletin üstündeki rengârenk mahfazalardan ziyade yerel büyücülerin, özel tozları ve büyüleriyle göletin üstünde oluşturdukları birbirinden ilginç şekiller ve muhteşem manzaralardı. Büyük bir hayranlık ve şaşkınlıkla izlenen bu ilginç şekil ve güzel manzaralar, bir süre göletin üzerinde dolaştıktan sonra zarif bir şekilde ortadan kayboluyorlardı.

Bu görsel şöleni Bilge Di-Yonsah, Kraliçe Yebril-Fin ve üç kralla birlikte sarayın geniş balkonundan izleyen Gulkave'nin gözlerinde buruk bir sevinç vardı. Bilge Nişvil'in acı kaybının etkisini hâlâ üzerinden atabilmiş değildi. Bir yandan elde ettikleri muhteşem zafere ve hemen akabinde beliren İkinci Yol İşareti'ne sevinirken bir yandan da aralarından göçüp giden Bilge Nişvil'in yokluğu onu hüznlendiriyordu. Binlerce kişinin dualarla ve gözyaşlarıyla Bilge Nişvil'i son yolculuğuna uğurladığı cenaze töreninde; "O sevdiğine kavuştu. Sakın ola ki üzülmeysin! Sevdiğine kavuşmaktan güzel, ne olabilir ki?" diyen Bilge Di-Yonsah'ın teselli edici sözleri kulaklarında yankılanıyordu hâlâ.

Belli belirsiz bir gülümseme usulca yüzüne kondu. "Gerçekten de sevdiğine kavuşmaktan daha güzel ne olabilirdi ki?" diye düşündü göletin üstünde beliren muhteşem manzaraya bakarken. "Evet, buna ancak sevinilir," diye düşündü derin bir nefes alarak.

Davetin başından bu yana bütün gözler onun üzerinde olmuştu. Büyücülerin şu anki muhteşem gösterisine kadar tebriklerin ardı arkası kesilmemişti. Onu gönülden tebrik edenlerden biri de

Heldarina'ydı. Gulkave'yle görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Buna rağmen resmi bir tebriğin dışına çıkacak bir konuşma olmamasına dikkat etmişti. İkisi de son derece ölçülü ve kendilerine yakışır bir şekilde davranmışlardı. Şık giyimine karşı pek de iyi görünmeyen Komutan Cesur Ratil de bu durumdan son derece memnundu. Etrafa gülümsemeye çalışmasına rağmen sık sık terleyen solgun yüzü ve melül bakışları pek de rahat olmadığını gösteriyordu. Ayakta durmak için kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. Etrafındakilere belli etmeden ara ara duvara ya da sütunlardan birine yaslanıyordu usulca.

Komutan Ratil'in bu hali başından beridir Gulkave'nin dikkatinden kaçmamıştı. Ona, Komutan Ratil'in savaşta aldığı yaranın iyileştiği ve durumunun iyi olduğu rapor edilmişti ama durumu hiç de öyle görünmüyordu. Acaba bilmedikleri başka bir rahatsızlığı mı vardı? Gözü devamlı ona kayıyordu. Endişelenmeye başlamıştı. Heldarina da durumun farkındaymış gibi sürekli eşine yakın durmaya çalışıyor, arada bir onunla sessizce konuşarak bir şeylere ikna etmeye çalışıyor gibi telaşlıydı.

Büyücülerin muhteşem gösterisinden sonra hep beraber sarayın geniş salonuna geçtiler. Şölenin başından beri Gulkave'yle yakından ilgilenen ve üstündeki beyaz ebisenin içinde çok güzel görünen Metyel Sultan, bazı saygın konuklarını Gulkave'yle tanıştırmak için neşeyle yanına gelmişti yine. Lakin Gulkave'nin akli tam karşısındaki sütuna yaslanmış olan Komutan Ratil'deydi.

Davetlilerin yoğun ilgisinden dolayı Komutan'la ilgilenememişti bir türlü. Komutan da davet boyunca hep uzağında durmuştu, kendisinden kaçıyor gibi. İyice endişelenmeye başlayan Gulkave, etrafındaki kalabalığı usulca yararak Komutan'a doğru ilerlemeye başladı. Ama yoğun kalabalıktan, onu gözden ka-

çırdı. Komutan'ı bulmak umuduyla salonu yoklarken gözüne Heldarina ilişti. Ona doğru yürümeye başladı.

“Kumandan!” dedi Bilge Di-Yonsah, Gulkave'nin omuzuna dokunup onu durdurarak.

“Efendim!” dedi Gulkave, dönüp Bilge Di-Yonsah'ı selamlayarak.

“Bay Ratil iyi görünmüyor!” dedi Bilge Di-Yonsah fısıltıyla. “Nesi var?”

“Bilmiyorum efendim,” dedi Gulkave. “Bana iyi olduğu söylenmişti. Lakin pek de iyi görmedim. Ben de tam bu durumu eşine sormak için hareketlenmiştim. Lütfen buyurun, beraber gidelim.”

Heldarina, aslan heykelleriyle süslü bir kaidenin çevresinde, kendisiyle konuşmaya gelen, yüzleri zarif maskelerle kaplı Hustiv Topluluğu'nun kadınlarıyla sohbet ediyordu. Gulkave ve Bilge Di-Yonsah'ın kendisine doğru geldiklerini fark edince kadınlardan ayrıldı.

“Hanımefendi!” dedi Bilge Di-Yonsah nezaketle.

“Merhametli HU sizi korusun efendim!” dedi Heldarina, Bilge Di-Yonsah'ı selamlayarak. Gulkave'yi de bir baş selamıyla selamladı.

“Bay Ratil'in nesi var?” dedi Bilge Di-Yonsah. “İyi görünmüyor!”

“Bize iyi olduğu söylenmişti,” dedi Gulkave endişeyle araya girerek.

“Aslında çok iyiydi,” dedi Heldarina. “Ne olduysa bu sabah birden oldu. Savaşta aldığı yara aniden kanadı ve giderek kötüleşti. Bunun üzerine saray tabibi hemen gelerek müdahale etti. Öğlene doğru durumu biraz düzeldi. Hatta iyi olduğunu söylemeye başladı. Tabip ısrarla dinlenmesini ve hareket etmemesini tenbih etmişti fakat ne kadar ısrar ettiysem de onu buraya gelmekten alıkoyamadım.”

“Böyle olmaz, dinlenmesi gerek,” dedi Bilge Di-Yonsah.

“Buraya geldiğimizden beri geri dönmek için onu ikna etmeye çalışıyorum ama dinlemiyor,” dedi Heldarina. “Neden burada kalmakta ısrar ettiğini anlamış değilim. Durumu daha da kötüleşecek diye korkuyorum.”

“Merak etmeyin,” dedi Gulkave. “Ben onu ikna ederim.”

“Beyler! Hanımefendi!” dedi Metyel Sultan, neşeli bir edayla yanlarında belirerek. “Müsaade ederseniz Kumandanı kısa bir süre için alıkoyacağım,” dedi Bilge Di-Yonsah’a ve Heldarina’ya bakıp gülümseyerek.

Gulkave önce Heldarina’ya sonra da Bilge Di-Yonsah’a baktı istemsizce. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi bir an.

“Metyel Sultan’ı bekletmeyin,” dedi Bilge Di-Yonsah, yardımına yetişerek. “Konuyla ben ilgilenirim,” dedi nezaketle.

“İşinize engel olmadım umarım,” dedi Metyel Sultan şaşırarak. “Kumandanla sonra da konuşabiliriz.”

“Hayır, hayır siz buyurun!” dedi Heldarina araya girerek.

Gulkave, istemeye istemeye gitti. Metyel Sultan’ın isteğini geri çevirmesi kabalık olurdu ama buna rağmen Bilge Di-Yonsah araya girmemiş olsaydı onu reddedebilirdi. Akli onlarda kal-

mıştı. Ayrıca Helderina'nın cevabında da bir kızgınlık hissetmiş gibiydi, bu da canını sıkıyordu.

Bilge Di-Yonsah, Kadosir'i yanına çağırarak dikkat çekmeden bir araba hazırlamasını istedi. Sonra salondan çıkarak Matto vasıtasıyla Komutan Ratil'i dışarıya çağırdı.

Kumandan hemen gelmişti.

"Efendim, beni çağırmışsınız," dedi dik durmaya çalışarak.

"Bu ne hal Komutan?" dedi Bilge Di-Yonsah, onu baştan aşağı kızgınlıkla süzerek. "Hiç de iyi görünmüyorsunuz!"

"Biraz halsizim ama iyiyim efendim. Merak etmeyin!" dedi Komutan alnındaki teri silerek.

"İyi misiniz?" dedi Bilge Di-Yonsah, daha da kızarak. "Ayakta duracak haliniz yok Komutan!"

"Araba hazır efendim," dedi Kadosir, koşar adımlarla yanlarına gelerek.

"Komutan, eve dönüp dinlenmeniz gerek!" dedi Bilge Di-Yonsah.

"Çok teşekkür ederim, efendim. Lakin buna gerek yok. Ben i..."

"Komutan!" dedi Bilge Di-Yonsah sözünü sertçe keserek. "Bu kadar davetlinin önünde yere yığılıp kalmak mı istiyorsunuz? Zira kalmakta ısrar ederseniz sonunda olacak olan budur. Şimdi dediğimi yapın ve eve gidip dinlenin."

Komutan ne diyeceğini bilemedi. Bu kadar seçkin davetlinin önünde yere yığılıp kalmak, isteyeceği en son şeydi. Bu ihtimali hiç düşünmemişti.

“Kadosir size eşlik etsin,” dedi Bilge Di-Yonsah, elini Komutanın omuzuna şefkatle koyarak. “Kendinize iyi bakmalısınız zira sizin gibi değerli komutanlara her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Lütfen şimdi gidin ve iyice dinlenin.”

“Peki, tamam efendim,” dedi Komutan. “Ben eşime haber vereyim!”

“Hanımefendi arabada sizi bekliyor,” dedi Bilge Di-Yonsah.

“Çok düşüncelisiniz efendim. Merhametli HU sizi korusun!” dedi Komutan, Bilge Di-Yonsah’ı selamlayarak.

Kadosir’in eşliğinde arabaya doğru ilerledi. Onlar arabaya binerken Gulkave ana kapıdan çıkarak hızla Bilge Di-Yonsah’ın yanına geldi.

“Komutanın durumu hiç hoşuma gitmedi,” dedi Bilge Di-Yonsah. “Onunla yakından ilgilenmeliyiz.”

“Çok haklısınız, efendim,” dedi Gulkave, uzaklaşmaya başlayan arabaya bakarken. “Değerli bir komutan! Ona ihtiyacımız olacak.”

“Bu arada,” dedi Bilge Di-Yonsah “Rehavete kapılmamalıyız. Elde ettiğimiz zafer bizi uyuşturmamalı. Kâhin Şif bu yenilgiden sonra Lanetli Duvar’ın ikinci kapısını açmakta tereddüt etmeyecektir.”

“Buna şüphe yok!”

“Kâhin Şif akıllı bir düşman,” dedi Bilge Di-Yonsah. “Yaşadığı hezimetten dersler çıkaracak ve karşımıza daha güçlü bir şekilde çıkmak için her şeyi yapacaktır. Gevşeklik göstermemeliyiz.”

“Haklısınız, efendim,” dedi Gulkave. “Bütün kıtada büyük bir sevinç yaşanıyor. Evet, lanetli ve şerhileri mağlup ettik lakin savaş henüz bitmedi. Aksine bizi daha zorlu savaşlar bekliyor. Erken bir zafer sarhoşluğuna kapılmak büyük bir tehlike! HU’nun izniyle bu hataya düşmeyeceğiz.”

“Hazır bütün krallar ve Kraliçe buradayken saflarımızı güçlendirmek için neler yapabileceklerimizi masaya yatırmakta yarar var,” dedi Bilge Di-Yonsah.

“Efendim!” dedi Mattao yanlarına gelerek. “Kral Fabit sizi bekliyor!”

“Tamam. Haydi gidelim!”

Hep beraber içeriye girdiler. Herkesin onları beklediğini görünce şaşkırdılar. Bir tören havası vardı. Kral Fabit neşeli bir edayla, Bilge Di-Yonsah ve Gulkave’yi kralların ve Kraliçe Yebril-Fin’in beklediği küçük bir platforma davet etti. Gib, Kiku ve Gergasli Sem ile Tinpa Cinler Topluluğu’nun başkomutanlarından biri de aynı platformda kendileri için ayrılan özel bir yerde bekliyorlardı.

Bilge Di-Yonsah da Gulkave de böyle bir tören beklemiyorlardı. Hâlâ tam olarak ne olduğunu, ne olacağını anlayabilmiş değillerdi. Tüm gözler sevinçle üzerlerindeydi. Önce Kral Fabit sonra da sırasıyla bütün krallar ve Kraliçe, Bilge Di-Yonsah’a teker teker şükranlarını sundular. Ardından Bilge Di-Yonsah’a ve Gulkave’ye bugüne kadar kimseye verilmemiş yeni bir unvan verdiler. “Esel kıtasının Ebedi Evlatları” unvanı...

Kral Eysil, Rasfalların ışığı Corsim-li ha ve Kraliçe Elinya’ya da “Ebedi Dostluk Nişanı” verildi ve onlara Esbel kıtasının bütün dağ içleri açıldı. Sonra da Bilge Di-Yonsah, Gulkave ve komutanlara birbirinden değerli hediyeler ve dört ülkede

kıymetli araziler verildi. Tinpa Cinler Topluluğu'na da bereketli sulak alanlar hediye edildi.

Bilge Di-Yonsah ve Gulkave kendilerine verilen bütün hediyeleri ve arazileri Birleşik Ordu'ya bağışlayarak salondaki herkese duygulu anlar yaşattılar. Yaşanan duygulu anları, platforma çıkan ozanların karşılıklı söyledikleri kahramanlık şarkıları dağıttı.

Gelen tebrikleri gülümseyerek kabul eden Gulkave'nin akıllı, Komutan Ratil ve Heldarina'daydı. Kaç kez gözünü Kadosir'i bulmak umuduyla salonda dolaştırmış lakin onu görememişti. Kral Fabit de tören esnasında bir ara Gulkave'nin kulağına eğilmiş ve yeğenini sormuştu. O da kısa ve uygun bir cevapla geçiştirmişti. Komutan'ın durumu nasıldı? Heldarina ne durumdaydı? Merak ediyordu.

Bu arada hep aklında olmasına ve çok istemesine rağmen Omelinli dostlarıyla da gereği gibi ilgilenememişti. Gerçi bütün davetlilerin ilgi odağıydılar lakin tanıdık bir yüzün yanlarında olması kendilerini daha iyi hissettirecekti. Davetlilerin neredeyse tamamı, ilk kez Omelinleri görüyorlardı. Bu duruma savaştaki becerileri ve kahramanlıkları da eklenince etraftaki kalabalık ve ilgi hiç eksik olmamıştı.

Gulkave, kalabalıktan sıyrılarak minik dostlarının bulunduğu alana yöneldi. Gib, Kiku ve Gergas-li Sem kendileri için özel hazırlanmış bir bacak boyundaki platformda etraflarındaki davetlilerle içten bir sohbete dalmışlardı. Üçü de çok neşeli görünüyordu. Gulkave'nin geldiğini görünce neşeleri ikiye katlandı.

“Minik dostlarım!” dedi Gulkave, onları selamlayarak. “Umarım keyfiniz yerindedir?”

“Ve epem Gulkave’yi görmekten daha büyük bir keyif yok obilik,” dedi Kiku sevinçle.

“Ve kardeř Kiku dođruyu söyledi epem obilik,” dedi Gib. “Ve sizi görmek büyük keyif epem obilik.”

“Efendi Gergas-li Sem! Umarım siz de hořnutsunuzdur?”

“Ve her Şey çok güzel epem obilik!” dedi Gergas-li Sem. “Ve benim için büyük bir an obilik. Ve ilk defa insanlarla bu kadar yakın ve i içe oluyorum obilik. Ve benim için büyük bir deneyim epem obilik.”

“Keyfinizin yerinde olmasına çok sevindim minik dostlarım,” dedi Gulkave. Sözünü hemen bitirmişti ki gözü, kendisine doğru telaşla gelen Kadosir’e takıldı. Kadosir’in acelesine ve telaşına bakılırsa iyi bir haber getirmiyordu. Omelinleri selamlayarak ona doğru ilerledi. Yan yana geldiklerinde Kadosir nefes nefeseydi.

“Efendim! Saray doktoru acilen gelmenizi istedi,” dedi Kadosir, Gulkave’nin kulağına eğilerek.

“Ne oldu?” diye sordu Gulkave, endişeyle.

Kadosir, Gulkave’nin kulağına doğru eğilerek iki kelime daha fısıladı. Gulkave’nin beti benzi attı, bembeyaz kesildi.

Başkent İpsana'daki saray hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Gri bir korku, taşkın hezeyanları taşıyan bir hayalet gibi bütün sarayı ve içindekileri çepeçevre kuşatmıştı. Çıldırıcı bir gerilim taş koridorların boşluğunda kol geziyordu.

Bu gerilimden en çok efendisinin kapısında endişeyle bekleyen siyahlar içindeki İstilifir etkilenmişti. Sık sık efendisinin kapısına bir ses işitme umuduyla kulak kabartmış ama bir tıkırtı bile duymamıştı. Bu nedenle derin bir merak ve korku içerisindeydi. Onlarla birlikte saraya gelen Mohaba'yı içeri girmesi için teşvik etmiş lakin Mohaba da içeri girmeye yanaşmamıştı. Çünkü Kâhin Şif'in nasıl delirmiş bir haleti ruhiye içinde buraya geldiğine bizzat şahit olmuştu.

Kâhin Şif, saraya gelir gelmez cinnet geçirmiş gibi önüne geleni kırıp dökmüş, tüm öfkesini ve hıncını karşısına çıkan canlı cansız her şeyden çıkarmıştı. Sonra da odasının kapısında bekleyen muhafızları kovarak kendini içeri hapsedmişti.

İlk başlarda durumu normal karşılayan İstilifir, aradan günler geçmesine rağmen efendisinden bir ses çıkmayınca iyice endişelenmeye başlamıştı lakin buna rağmen içeri girmeye de cesaret edemiyordu. Zira efendisinin rahatsız edilmemesi yönünde kesin bir talimatı vardı. Efendisinin hayatından endişe etmeye başlamıştı. Bir şeyler yapmalıydı artık. Aklına bir fikir

geldi. Hemen bir sofraya hazırladı ve Ekitlilerden birini çağırarak sofrayı efendisine götürmesini emretti. Ekitli de yaşanan gerginliğin farkındaydı lakin itiraz edemedi. Üstünde kanatlı yılan figürünün bulunduğu kapıya korkuyla yaklaştı.

“Kapıyı çal ve içeri gir!” dedi İstilifir sertçe.

Ekitli korkuyla kapıyı çaldı ama içeriden bir karşılık gelmedi. Bir kez daha çaldı fakat yine bir ses veren olmadı.

“İçeri gir!” dedi İstilifir.

Ekitli yavaşça kapıyı açtı ve ürkek adımlarla içeri girdi. İstilifir merakla kulak kabarttı kapının hemen eşliğinde. Lakin yine bir şey duymadı. Bir süre sonra Ekitli şaşkınlıkla dışarı çıktı.

“İçeride kimse yok ifendim!” dedi ürkek bakışlarla.

“Kimse yok mu?” dedi İstilifir şaşırarak. Sonra da hızla içeri girdi. Oda darmadağındı; içerideki her şey kırılıp dökülmüştü. Her tarafa baktı ama kimse yoktu. Efendisi neredeydi? Nereye gitmişti? Daha da şaşırtıcı olanı ona görünmeden buradan nasıl çıkmıştı? Kendisi neredeyse kapının önünden hiç ayrılmamıştı.

Etrafı tekrar araştırmaya başladı. Ama bu beyhude bir çabaydı. Çünkü Kâhin Şif orada değil Lanetli Duvar’daki Burgulu Kule’deydi. Gece yarısı kimseye haber vermeden odasındaki gizli geçitten çıkarak Lanetli Duvar’a gelmiş ve ikinci kapının açılması talimatını vererek hazırlıklara bizzat öncülük etmişti.

Yaşadığı büyük hezimetin şokunu ancak çok çalışmakla atabileceğine inanıyordu. Aksi takdirde kendini kaybetmesi işten bile değildi. Zaferden çok emin olmanın acısı da hayal kırıklığı da bir o kadar derin ve sarsıcı olmuştu. Üstüne İkinci Yol İşareti’nin belirmesi de eklenince iyice paniklemiş, psikolojik bir yıkımın eşliğine gelmişti.

Kendini odaya kapattığı günlerde, her şeyi en baştan incelikle tekrar gözden geçirmiş ve önceliği, Lanetli Duvar'ın ikinci kapısına vermişti. İkinci kapının sağlıklı bir şekilde açılması için Kospar'dan kalma bilgileri dikkatle incelemiş sonra da Kospar'ın planını aynen uygulamaya başlamıştı.

Bu plana göre; ikinci kapıyı açmadan önce, daha evvel açılan orta kapının muhtemel bir baskı ve yıkıma karşı mutlaka desteklenerek güçlendirilmesi gerekiyordu. Onun için işe buradan başlamış ve orta kapı, taş bloklar ve demir sütunlarla içeriden güçlendirilmeye başlanmıştı.

Beyaz Devler ve Ekitliler bizzat Kâhin Şif'in liderliğinde harıl harıl çalışıyorlardı. İkinci kapıyı olabilecek en kısa zamanda açmak için gece gündüz demeden çalışmaya kararlıydı. Çünkü zaman giderek azalıyordu. Üçüncü Yol İşareti'nin ne zaman belireceği hiç belli değildi. Bu ihtimal onu çok korkutuyordu. Bundan sonra zamanla yarışacaktı.

Son Nişanlı'yla ilgili henüz kayda değer bir bilgiye ulaşamamak da onu haddinden fazla geriyordu. Bunca çalışma ve araştırmaya rağmen Son Nişanlı'nın izine hâlâ rastlamamış olmaları ancak bir talihsizlik olabilirdi. Buna karşın bir yerde kendilerini ele vereceklerinden emindi. Ama o umudunu bu ihtimale değil, Son Nişanlı, İLMA'yı indirmeden önce yeryüzüne hakim olma umuduna bağlıyordu. Bunun için bu kez çok daha tedbirli, çok daha planlı ve çok daha hazırlıklı olacaktı. Bu defa şaşırın kendisi değil düşmanları olacaktı. Günler boyunca kapandığı odadan onu dışarı çıkaran bu fikir olmuştu. Çünkü düşmanını nasıl alt edeceğini bulmuştu bu kez. Bu defa o şaşırıyacaktı...

Sıcaklık dayanılmaz bir seviyeye çıkmıştı. Herkesin alnından boncuk boncuk terler dökülüyordu. Bu sıcaklığın üstüne bir de ağır nem eklenince nefes almak giderek işkenceye dönüşüyordu. Buna rağmen muhafızların bütün dikkati üzerinde yol aldıkları köprü kolundaydı.

Zifiri karanlıkların örttüğü uçurumun boşluğunda bir yay gibi asılı duran köprünün yumuşak zemini her an çökebilecekmiş gibi tedirgin ediyordu herkesi. Basacakları yeri görebilmek için ellerinde tuttıkları meşaleleri zemine doğru tutarak yol alabiliyorlardı ancak. Ara ara aşağıdan yükselen ve içeride yankılanan çığlıklarla giderek daha görünür olan garip şekiller ve heykeller, muhafızları ürkütse de komutanlarını takip etmekte tereddüt etmiyorlardı.

“Bay Aslaş!” dedi Komutan Merilin. “Daha çok incek miyiz?”

“Hayır, efendim. Geldik sayılır,” dedi Aslaş. “Bakın!” dedi meşaleyi ileri doğru uzatarak. “Yerleşke orada! Lakin bundan sonra çok sessiz olmalıyız. Şu an yerleşkenin güvenli olup olmadığından emin değiliz. Bu kata da çıkmış olabilirler.”

“Gözünüzü dört açın! Ve birbirinizden uzaklaşmayın!” dedi Komutan, muhafızlarına dönerek. “Sessizce yol alacağız!” dedi kılıcını kınından çekerek.

Yerleşkeye dikkatle yaklaşmaya başladılar. Meşalelerin ışığında görebildikleri kadarıyla bu yerleşke daha evvel gördükleri hiçbir yerleşkeye benzemiyordu. Onlarca kemerin etrafını bir halka gibi sardığı, girişinde yeraltı ırkına ait devasa bir heykel başının bulunduğu, göz alıcı, süslü bir yerleşkeydi. Bütün duvarlar son derece uyumlu geometrik şekillerle donatılmıştı.

Hayret, merak ve endişeyle karışık bir haleti ruhiyeyle içeri girdiler. Ürkütücü dar koridorlardan geçerek aşağıya doğru inen yılan kavi bir yola girdiler. Sıcaklık çekilmez bir hal almıştı. Salonu andıran geniş bir alana indiklerinde elbiseleri terlemekten sıırıslıklam olmuştu.

“Geldik!” dedi Bay Aslaş fısıltıyla. “Beni takip edin! Ama yalnızca siz, diğerleri burada beklesin. Meşaleyi de bırakın,” dedi. Kendi meşalesini de en yakınındaki muhafıza uzattı. Sonra Komutan’la salonun karşı tarafındaki bir terasa doğru dikkatle yürümeye başladılar. Salondan çıkıp terasa girdiklerinde, aşağıdan yükselen sıcak hava dalgası yüzlerine çarptı. Uçurumun boşluğuna açılan terasın her tarafı karanlıktı. Bay Aslaş terasın kenarına iyice yaklaştı.

“Dinleyin efendim!” dedi altlarındaki derin uçurumu örten zifiri karanlığa doğru eğilip kulak kabartarak. “Duyuyor musunuz efendim? Dikkatle dinleyin!”

Komutan, merakla aşağıya doğru eğilerek kulak kabarttı. İlk etapta bir şey duymadı lakin iyice konsantre olunca aşağıdaki derinlikten yükselen tıkırtıları, sesleri ve hareketliliği fark etti.

“Bunlar, onlar efendim,” dedi Bay Aslaş fısıltıyla.

“Evet, bir hareketlilik var ama?” dedi Komutan tereddüt ederek.